

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အလင်းငတ်လမင်းရဲ့ချစ်ခြင်း

(အတ္ထုပ္ပတ္တိအတ္ထုပ္ပတ္တိအတ္ထုပ္ပတ္တိအတ္ထုပ္ပတ္တိ)

အခန်း (၁)

"တောက်"

"ခွမ်း"

"ဟင်"

ဖြူစင် ကိုယ်တွေ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုမှ ဘီယာဘူးခွံဖြင့် ပစ်ပေါက်တာကို သိလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းက ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ဒါတမင်လုပ်တာဆိုတာ အသိအသာကြီးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပစ်ပေါက်သူကို ကြည့်လိုက်တော့။

"ကုဋေ"

မှန်တာပေါ့။ ဘီယာဘူးခွံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တာ ကုဋေထက်သာပါ။ သူက ဖြူစင်ရဲ့ အရိပ်လိုပါပဲ။ ဖြူစင်ဘယ်သွားသွား သူက အရိပ်လိုလို က်နေတတ်သူပါ။ စိတ်ညစ်လို့ ဘီယာသောက်တာတောင် ဆိုင်မှာ ဇိမ်နဲ့ ထိုင်မသောက်ဘဲ ဘီယာဘူးဝယ် လာပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ဖြစ်သလို သောက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ဟာ ကုဋေထက်သာပဲပေါ့။

ကိုယ်သိပ်ချစ်ရသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်ပေ။ နဂိုကတည်းက စိတ်ဆတ်သူမို့ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဘီယာဘူးနဲ့ ပစ်ပေါက်လို

က်တာပါ။

ဖြူစင် -

မျက်နှာပျက်စွာနှင့် ဝေယံစိုးကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဝေယံစိုးက ဖြူစင်ကို နှစ်သိမ့်ပေးသောအပြုံးနှင့်ပါ။

ကိုဝေယံကို အားနာလိုက်တာ "

မပွင့်တစ်ပွင့်ဆိုလေတော့ -

"အားနာစရာမလိုပါဘူး ဖြူစင်။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ အဆိုးအကောင်းအားလုံးကို ကိုယ် မျှဝေခံစားရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

"မ"

"ဟင်"

ကုဋေရဲ့ 'မ'လို့ ခေါ်သံက အကျယ်ကြီးမို့ ဖြူစင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ သူ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဖြူစင်သိတာပေါ့။ ဖြူစင်တို့ ကိုကြည့်နေတဲ့ ပုံက ကျားနာတစ်ကောင်လိုပါ။ အဲဒီလို ဒေါသကြီးတတ်တာတွေ၊ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တာတွေကိုပဲ ဖြူစင်ကြောက်တာ။

သူ -

အေးစက်စက် ပေစောင်းစောင်းပုံစံဖြင့် လျှောက် လာလေတော့ ဖြူစင် ကိုဝေယံလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

"အဲဒါ ဘာအထာလဲ 'မ'၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာသောက်ချိုး ချိုးတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ပြော"

"ကုဋေ . . . မင်း မရိုင်းနဲ့ နော်၊ မင်းရိုင်းတိုင်း တို့ ကလိုက်မရိုင်းတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်စမ်းပါ"

"ဘာ"

"."

"ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ ‘မ’၊ ကျွန်တော့်ကို သောက်ဂရုမစိုက်လို့ ရိုင်း နေရတာ၊ ရှေ့ဆက်တိုးကြည့် ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုရိုင်းပြဦးမှာ "

"ရိုင်းတာ ယဉ်တာတွေကို ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်ပြီး မွမ်းမံခြယ်သရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီ။ ရိုင်းခွင့်တော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ အဲဒီယဉ်တာ ရိုင်းတာတွေက ခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးတာပါ"

"သတ်မှတ်ချင်တာနဲ့ သတ်မှတ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ တန်ဖိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့ ၊ ကြောက်သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်"

"ညီ"

"မခေါ်နဲ့ ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ခေါ်စရာမလိုဘူး။ အပျော့ဆွဲနဲ့ လူယဉ်ကျေးဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ချစ်သူကို မသိမ်းပိုက်နဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ ‘မ’ကို ကျွန်တော်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ အရမ်းချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန်ပြီး ထွက်သွားရဲ ထွက်သွားကြည့်"

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းက အရိပ်တို့ သည် နောက်ဆက်တွဲထွက်မလာတဲ့ စကားလုံးတို့ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ညွှန်းပြနေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဖြူစင်သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိတဲ့ အချိန်ကာလအတွက်

နောင်တရမိတာ အမှန်ပါ။

အစကတည်းက . . . မပတ်သက်ခဲ့မိလျှင် အကောင်းသားပေါ့။

"ဒါကတော့ကွာ . . . ဖြူစင်က သက်မဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ သူနှစ်သက်ရာ ရင်ခွင်ကို ရွေးပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ။ အိမ်ထောင်ရေးကို လွယ်လွယ်တွေးပြီး ရွေးချယ်လို့ မရဘူးလေ"

"ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား"

"ကုဋေ"

ဖြူစင် ဒေါသကြီးစွာနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည် ။ လူကြီးကိုလူကြီးမှန်းမသိ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံတာ ကောင်းသလား။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ ဒီလိုတွေပြောနေတယ်ဆိုတာကို သိပေမယ့် ရိုင်းတာကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်ချင်ပေ။

သူ ခံစားပြီးပေါက်ကွဲနေသလို -

ကိုယ်ကရော အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိလို့ လား။ မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘဲ မဖြစ်နိုင်ခြင်းတွေကြောင့် ထားခဲ့ရမယ့်သူ ရင်ထဲမှာ လည်း ဒဏ်ရာတွေ ပရပွနှင့်ပါ။

"မင်းနဲ့ ငါ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး ကုဋေ။ နောက်ထပ်လည်း ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ပါရစေ"

"ဘာ"

ကုဋေ ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး ဖြူစင်မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ -

" 'မ' မလျှောက်ရဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုမလျှောက်ရဘူး။

ကျွန်တော်လျှောက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ‘မ’။ ‘မ’ လျှောက်ရမယ့်လမ်းက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာဖို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး လျှောက်ရဲလျှောက်ကြည့်"

"မင်း ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"အသက်ရှင်လျက် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်သွားခွင့်မပေးဘူး"

ပြောလိုက်တာ တစ်ခွန်းချင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပါ။ ဝေယံမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး -

"မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ရအောင် ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာကွ"

ကုဋေ မဲပြီးပြီးလိုက်ကာ -

" ‘မ’ ကိုသတ်ပြီး ကျွန်တော်ရော လူ့လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေလား"

"ဟာကွာ"

"ကုဋေ . . . မင်းကို မမ တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းသွားပါတော့။ မင်းနဲ့ မမ ရှေ့ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ ပါ"

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ ဖြစ်နိုင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ခြင်းဆိုတာ ‘မ’ အပေါ်မှာ ပဲ မူတည်တာပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ မမအပေါ်မှာ ပဲ မူတည်တယ်။ မင်းကလည်း မင်းမာနနဲ့ မင်း၊ ငါကလည်း ငါ့မာနနဲ့ ငါပဲ ကုဋေ။ ငါကလူတစ်မျိုးပဲ။ အချစ်အတွက်နဲ့ မာနကို ခဝါချမယ့်မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ကိုမကြည်ဖြူတဲ့

အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့မတိုးဘူး၊ အဲဒါ ငါ့မာနပဲ"

"မ"

ကုဋေ ဒေါသထွက်ပြီးရင်းထွက်ပါပဲ။ တကယ်ချစ်တဲ့ သူတွေကြားမှာ မာနထားဖို့ လိုသလား။ ချစ်ရင်သတ္တိရှိရမည်၊ စွန့်စားရဲရမည်။ ကုဋေမေမေက 'မ'နဲ့ ကုဋေကို သဘောမတူဘူးတဲ့ ။ ဒါကို 'မ'က မာနထားနေတာ။ တကယ်ဆို ပေါင်းကြရမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်ပဲလေ။

အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပေါင်းရမှာ မှ မဟုတ်တာ။ သူနဲ့ ကိုယ် ချစ်နေကြရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာကို ဘာမှ ထည့်တွက်နေစရာမလိုပေ။

" 'မ'ပေါင်းကြရမှာ 'မ'နဲ့ ကျွန်တော်လေ။ ဘာလို့ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာကို ထည့်တွက်နေတာလဲ။ 'မ' သတ္တိမရှိတာ၊ 'မ'သူရဲဘောကြောင်နေတာ"

"ဒီမှာ ကုဋေ"

"ပြော"

"အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ သူနဲ့ ကိုယ် ပေါင်းရရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ။ မိသားစုနှစ်စု ပေါင်းစည်းခြင်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုအလိုမရှိတဲ့ မိသားစုထဲကို ငါဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး။ အဲဒါမင်း မြဲမြဲမှတ်ထား"

"မရဘူး 'မ'။ 'မ'မဝင်ချင်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကိုလည်း မောင်ဆွဲမခေါ်ဘူး။ မောင်ဖြစ်ချင်တာ 'မ'နဲ့ မောင် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ။ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ တည်ဆောက်ချင်တာ 'မ'ရဲ့ ။ 'မ'ကိုမောင် ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ 'မ' သိပါတယ်။

"တော်စမ်း ကုဋေ၊ မင်း လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ ငါ

ငါနဲ့ လက်တွဲဖို့ သင့်တော်တဲ့ သူကို ရွေးချယ်ပြီးပြီ။ မင်းထပ်ပြီးမနှောင့်
ယှက်ပါနဲ့ ။ ကိုဝေယံက ငါ့အပေါ်နားလည်ပေးတယ်။ မင်းလို နေရာတ
ကာ လိုက်သဝန်တိုပြီး အတ္တနဲ့ ငါ့ကို ဘောင်ခတ်မထားဘူး။ အဲဒါကြော
င့် သူ့ကိုငါချစ်တယ်။ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်။ မင်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ "

"ဘာ"

ဖြူစင်စကားက မြွေပွေးကို တုတ်နဲ့ ထိုးပြီး စလိုက်သလိုပါပဲ။ ကုဋေ
ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားကာ -

" 'မ' အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်က 'မ'ထားခဲ့တိုင်းနေခဲ့မယ့်
ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ 'မ'အခု ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ "

"အို လွတ်စမ်း"

ကုဋေက ဖြူစင်လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်လေ
တော့ ဖြူစင်အတင်းပဲရုန်းလေသည် ။ ဝေယံမှာ လည်း မျက်လုံးပြူးလျ
က်-

"ဟေ့ကောင်"

"ကုဋေ လွတ်စမ်း"

"ချာတိတ်၊ မင်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေကွာ။ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်"

"ကုဋေ ဖယ်နော်၊ လွတ်"

ကုဋေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပေ။ ဖြူစင်ကိုသာ အမိအရဆွဲခေါ်နေ
တာမို့ -

"ကုဋေ . . . မင်းပြောနေတာ မရဘူးလား"

"ခင်ဗျား မရှုပ်နဲ့ "

"ကုဋေ လွတ်နော်"

ဖြူစင်လက်ကို ဆောင့်ရုန်းတာမရသဖြင့် ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က
မြောက်တက်သွားကာ -

"ကဲဟယ်"

"ဖြန်း"

ကုဋေ ပါးတစ်ဖက်မှာ မီးပွင့်သွားလေသည် ။ ပါးကိုလက်နှင့်မပွတ်
ဘဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာတဲ့ အကြည့်တွေက မီးကွင်းမီးတောက်များ ပမာ
နှယ်။

"မ ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်တယ်"

"ရိုက်တယ် . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းအခု ငါ့ရှေ့ကထွက်သွား"

"ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ‘မ’လို သစ္စာမရှိတဲ့ သူနဲ့ တန်တာ ပြန်
ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဖြန်း"

"အား"

ကုဋေက ဖြူစင်ကို ပါးပြန်ရိုက်တော့ ဝေယံမျက်စိပြာသွားလေသည်
။ ဒေါသကလည်း ထိန်းလို့ မရတော့ပေ။

"ကုဋေ . . . မင်းအချစ်က ဒါလားကွ။ တောက်"

"ခွပ်"

"ကိုဝေယံ"

"ခွပ်"

"အ"

"ကုဋေ မလုပ်ပါနဲ့ "

"ဖြူ မလာနဲ့ "

ဝေယံက ဖြူစင်ကိုမလာဖို့ တားပြီး ကုဋေနဲ့ သူထိုးကိုယ်ထိုး သူနာကိုယ်နာပါ။ ဖြူစင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာကျင်စေချင်တာမို့ ဘယ်သူ့ကိုဆွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုတားရမှန်းမသိပေ။ ဘေးကလူတွေကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလေတော့ ဘေးကလူတွေ ဆွဲကြလွှဲကြလေသည်။

"မ"

"ဟင်"

"မောင် 'မ'ကို ရအောင်ယူမှာ နော်။ အဲဒီလူကို လက်ထပ်ရဲလက်ထပ်ကြည့်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသေပဲ၊ မယုံမရှိနဲ့ "

"ဟာကွာ . . . ဒီကောင်။ တော်တော်ဆိုးဆိုးပါလား။ သွားကွာ"

"ဖယ်စမ်းပါ"

သူများ တွေ ဆွဲတာကို အဆွဲမခံဘဲ ကုဋေထွက်သွားလေတော့သည်။
။ သူ့ကျောပြင်မှာ အတ္တတွေ မာနတွေ ကပ်ငြိနေလို့ ပေါ့။

အခန်း (၂)

သားမျက်နှာက ညိုညိုကွက်ကိုမြင်တော့ ဒေါ်ခင်မာညို ဒေါသပုန်ထလေတော့သည်။ ကိုယ့်မှာ တော့ ကိုယ့်သားကို မထိရက်မတို့ ရက်။ အခု မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သူများ ထိုးတာခံလာရတယ်ဆိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ မျက်ရည်ကျပြီး ဆေးလိမ်းပေးရမလား။

ခင်မာညိုက -

အဲဒီလို မျက်ရည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းမမဟုတ်ပေ။ ဒါကြောင့် -

"တောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သူများ ထိုးတာခံလာရတယ်လို့ ။ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ ကုဋေရယ်။ ငါမွေးထားတဲ့ သား အဲဒီလောက်အထိ ပျော့ညံ့လိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူးသိလား"

"သူများ ထိုးတာခံလာရတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ။ သူထိုးကိုယ်ထိုးပဲ။ မေမေထင်သလို သားမပျော့ညံ့ဘူး။ ကုဋေထက်သာဆိုတဲ့ ကောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဓားတစ်ချက်ချင်းယှဉ်ထိုးမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ဓားချက်က သူများ ဓားချက်ထက် လက်တစ်ဆစ် ပိုနစ်ဝင်အောင် ထိုးမဲ့ကောင့်"

"ငါကလက်တစ်ဆစ် ဓားချက်ပိုနစ်အောင် ထိုးနိုင်တာကိုမလိုချင်ဘူး ကုဋေ၊ သူများ နဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ့်သားအပြတ်အသတ်နိုင်တာကိုပဲ မြင်ချင်

တာ။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာ ရှင်းမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား။"

သူတို့ စကားသံတွေကို နားစွင့်ရင်း ကြက်မွေးတံနဲ့ စားပွဲကိုဖုန်သုတ်နေတဲ့ ထမင်းချက်ဒေါ်စီစီ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိသည် ။ ညို့သားကို ချစ်ပုံက ချစ်နည်းမှားနေသည် လေ၊ လိမ္မာအောင်သွန်သင်ဆုံးမရမယ့်အစား မိုက်ရိုင်းဖို့ တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်နေဘူးလား။

သားသမီးကို ချစ်နည်းမှန်ဖို့ လိုသည် လေ။ အခုညိုက ချစ်နည်းလွဲနေတာ။

"ဒါဆိုရင် အခုကိစ္စကို မေမေဘယ်လိုရှင်းပေးမလဲ"

"ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ တိုင်ရမှာ ပေါ့။ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ပြီး ဥပဒေအရ အရေးယူခိုင်းမယ်"

"အဟွန်း"

ကုဋေ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်မိကာ -

"ယောက်ျားချင်း သူထိုးကိုယ်ထိုး ထိုးကြတာ တိုင်စရာမလိုပါဘူး။ တိုင်လိုက်ရင် သားသိက္ခာကျမှာ ပေါ့"

"ဘာ"

"သားလိုချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး မေမေ။ မနဲ့ သားကိစ္စကို ရှင်းပေးဖို့ ပြောတာ"

"မေမေ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားလေ"

ဒေါ်ခင်မာညိုအသံက ပိုကျယ်သွားလေသည် ။

"မင်းအတွက် မိန်းမ ဒီလောက်တောင်ပဲ ရှားသလား သား"

"မိန်းမကပေါတယ်လေ။ နှလုံးသားက တကယ်ချစ်နိုင်တဲ့ သူရှား"

တာ။ သား ဖြူစင်ကြယ်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်နိုင်တာ အစား
ထိုးလို့ လည်း မရဘူး။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် မနဲ့ ကျွန်တော်
ပေါင်းစည်းခွင့်ရပါစေသား"

"ကုဋေ"

မေမေ ဘာဆက်ပြောမလဲ ပြောစမ်းဆိုသည့်သဘောနှင့် ကုဋေ ငြိမ်
သက်စွာထိုင်နေမိသည် ။ ကုဋေလိုလူမျိုးအတွက် မိန်းမမရှားတာတော့
သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီးယူလို့ မှ မရပဲလေ။ ကု
ဋေချစ်တာ 'မ' တစ်ယောက်တည်းပါ။

'မ'ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိတဲ့ နှလုံးသားက မပြောင်းမလဲ မဖော
က်မပြန် 'မ'မှ 'မ'ပါ။ 'မ'ကို အကြောင်းပြချက်မရှိ ချစ်ခဲ့တာ။ လှလို့ ချစ်
တာမဟုတ်၊ ချစ်လို့ လှတဲ့ မျက်နှာလေးက ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ အဓိက
ကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလိုပါပဲ။

"မင်းကို သက်ထားချို့နဲ့ ပဲ လက်ထပ်ရမယ်လို့ မေမေပြောထားပြီး
သားနော်"

"သားလည်း အပြတ်ပြောပြီးသားပါ။ ဖြူစင်ကြယ်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့
မိန်းမဆို လက်လည်း မထပ်ဘူး ခြေလည်း မထပ်ဘူး"

"အေး . . . ငါကလည်း အပြတ်ပြောမယ်။ ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ဆို လုံးဝသ
ဘောမတူဘူး။ ငါ့ချွေးမအဖြစ်လည်း မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး"

"မေမေ့ချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ က အဓိကမကျပါဘူး၊ သား 'မ'ကို
ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ ပဲ အရေးကြီးတာ"

"မင်းက ငါလက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ ဖျက်မလို့ လား ကုဋေ"

"မေမေရေးတဲ့ စာက ဆွဲဆောင်မှုမှ မရှိတော့ ဖျက်ရတော့မှာ ပဲ မေ

မေ။ သားက စိတ်မဝင်စားရင် မျက်စောင်းတောင်ထိုးကြည့်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး "

"တောက်"

မာနနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ သားအမိ အခြားသူနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သားအမိချင်း မာနချင်းပြိုင်နေကြပါပြီ။ ကုဋေကအစကတည်းက သား လိမ္မာတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ မိဘစကား မနာခံတတ်ခဲ့တာ မိခင်ရဲ့ ဟာကွက်တွေကြောင့်လို့ တော့ မပြောချင်ပေ။

ကုဋေငယ်ငယ်ကတည်းက -

မိဘနှစ်ပါးအိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့ ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည် လေ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဒေါ်ခင်မာညိုတစ်ယောက် မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ အစစအရာရာ မှာ ဒင်းတို့ ထက်သာစေရမယ်ဆိုပြီး စီးပွားရေးပြီးရင်းစီးပွားရေးပဲ ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့တာပါ။ စီးပွားရေးကိုပဲ လုံးပန်းပြီး ကုဋေကိုကျ ဂရုမစိုက်၊ နွေးထွေးမှုမပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ငွေကို ရေလိုသုံးခွင့်ရပြီး -

မေတ္တာတရားကျ

ကုဋေအတွက် ရှားပါးလွန်းသည် လေ။ ကြာတော့ အထီးကျန်ဆန်ခြင်းတွေ လွှမ်းမိုး လာပြီး မေမေကကုဋေကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်ရာပြောရင်း ဒီပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

"ငါသိတယ် ကုဋေ၊ မင်းအဲဒီကောင်မရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စွဲလန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ကဗျာလေး ဝတ္ထုတိုလေး ရေးတတ်တာလောက်နဲ့ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး။ မင်း ထမင်းငတ်သေမယ် နားလည်လား"

"လောကမှာ ထမင်းငတ်သေတဲ့ မသာက အရမ်းရှားပါတယ် မေမေ ရာ။ မေမေသူ့မှာ အခြားအပြစ်ရှာလို့ ရရင် ပြောပါ။ သူချစ်တဲ့ သူ့အနုပညာကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ ။ ပြီးတော့"

"ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြော"

" 'မ'ရဲ့ ဝင်ငွေကို တွက်ချက်နေရအောင် သားကမိန်းမထဘီနား ခိုစားမယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ သားကယောက်ျားပါ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီသစေရမယ်"

ပြောပြီး ကုဋေထသွားလေလျှင်-

"အမလေးတော် . . . ပြောသွားလိုက်တာ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံပါလား၊ အေး . . . ငါကလည်း မရ ရတဲ့ နည်းနဲ့ တားမှာ ပဲ ကုဋေ။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ တော့ နင့်ကိုလုံးဝ မပေးစားနိုင်ဘူး သိလား"

ကြားရတာ နားဝမှာ မချမ်းသာတာမို့ ဒေါ်စီစီ သက်ပြင်းသာခဏခဏ ချနေမိတော့သည် ။ ငှက်ပျောပင်စိုက်ရင် ငှက်ပျောသီးစားရမှာ ပေါ့။ ကြက်ဟင်းခါးပင်စိုက်ရင် ကြက်ဟင်းခါးသီးပဲ စားရမှာ ပေါ့လေ။

အခန်း (၃)

ဖြူစင် လုံးချင်းဝတ္ထုရေးနေတာ အခုဆိုရင်
လုံးချင်းငါးအုပ်ပြီးသွားပါပြီ။ ကိုဝေယံနဲ့ စတွေ့တာ
ဒီစာအုပ်ကိစ္စတွေကြောင့်ပဲလေ။ ကိုဝေယံက ဖြူစင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ
ကို ဖတ်ဖူးသည် တဲ့ ။ သူကထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်မို့ -

ဖြူစင်ကို လုံးချင်းရေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည် လေ။ ရေးပြီးငါးအုပ်ပြ
ည့်ရင် ထုတ်မယ်လို့ ပြောထားသည် ။ စာအုပ်ကိစ္စက သပ်သပ်ပါ။ ကိုဝေ
ယံနဲ့ ဖြူစင် စာအုပ်အကြောင်းတွေပြောရင်း ရင်းနှီးသွားကြပြီး နောက်
တော့ ကိုဝေယံက ဖြူစင်ကို လက်ထပ်ပါရစေတဲ့ ။

"မမ"

"ဟင်"

"စာအုပ်တွေက တကယ်ထုတ်မှာ လားဟင်"

"တကယ်ထုတ်မှာ ပေါ့ ပန်းရဲ့ ။ ဒီနေ့ စာမူတွေအုပ်မှာ လေ"

"ဟိဟိ . . . ဝမ်းသာစရာကြီး။ ဒါနဲ့ မမ"

"ဘာလဲ ပန်း"

ဖြူစင် စာမူတွေကိုထပ်ရင်းမှ ပန်းဖြူစင်ကို ငဲ့ကြည့်လေသည် ။

"ကိုဝေယံက သဘောကောင်းတယ်နော်။ မမကိုလည်း တော်တော်ချ

စံပုံရတယ်။ မမ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ သိလား။"

ဖြူစင် သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း စူးခနဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည် သာ။ ကိုဝေယံက ဖြူစင်ကို ချစ်တာမှန်ပါတယ်။ ဖြူစင်ကတော့ နှလုံးသားရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို မာနနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားသူပါ။

"တီ တီ"

"ဟင်"

အိမ်ရှေ့ကကားဟွန်းတီးသံကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်ပင်းလေးတွေ ရှည်သွားကြသည် ။ ပြီး ထလာခဲ့ကြပြီး -

"ဪ... ကိုဝေယံ"

ဝေယံက အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရင်း -

"ဒီနေ့ ဖြူစင်စာမူတွေပြီးမယ်ဆိုလို့ လာယူတာ။ ထုတ်ပေးမယ့်သူက ထုတ်ပေးချင်နေပြီလေ။ ဖြူစင်က အတွေးအခေါ်ကောင်း အရေးအသားကောင်းတော့ အောင်မြင်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်"

"သိပ်မမြှောက်နဲ့ ကိုဝေယံ၊ ဖြူစင်က မြှောက်တတ်တယ်နော်"

"ဖြူစင်ကလည်း သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ"

"ရှင်"

"ကိုယ်က မြှောက်ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်ယုံကြည်လို့ ပြောတာပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ"

ဝေယံ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လေတော့ ဖြူစင်စာမူတွေ ယူလိုက်ကာ

"ဖြူစင် လာပို့မလို့ ကိုဝေယံရဲ့ ။ အခု ကိုဝေယံလာယူတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ရော့ ကိုဝေယံ၊ စာမြည်းလေး ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

ဝေယံက စာမူတွေကိုယူလိုက်ကာ ခေါင်းစဉ်တွေကို အရင်ကြည့်ပြီး

"ဟား ခေါင်းစဉ်နဲ့ တင် ဆွဲဆောင်မှုက ရှိနေပြီ။ ခေါင်းစဉ်ဖတ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဖတ်ချင်စိတ်ပြင်းပြလာတော့ မြည်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြီး ဝေယံက စာမူတစ်ခုကို ဖတ်ကြည့်လေသည် ။ စာဖတ်နေရင် အနား လာပြီးစကားပြောတာ မကြိုက်တဲ့ ဖြူစင် သူများ စာဖတ်ရင်လည်း အနှောင့်အယှက်မပေးချင်ပေ။ ပြီးတော့ သူဖတ်နေတာ ကိုယ်ရေးတဲ့ စာမူပဲလေ။ သူက ထုတ်ဝေသူ။

ထို့ကြောင့် -

ပန်းကို ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး သူမက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလိုက်သည် ။ စာမူငါးအုပ်ရဖို့ သူမကြိုးစားပြီးရေးခဲ့တာ အချိန်အကြာကြီးပါ။ အရင်က ကဗျာနဲ့ ဝတ္ထုတိုသာ ရေးပြီး လုံးချင်းရေးရမယ်ဆိုတော့ ရင်ခုန်ဝမ်းသာစွာနှင့် လေ့လာသင့်တာ လေ့လာရတာပေါ့။

ပြီးတော့ -

လုံးချင်းစရေးစဆိုတော့ အဆင်မှ ပြေပျံ့မလားလို့ စိတ်လည်း ပူရသေးတယ်လေ။

"ဖြူစင်"

"ရှင် ကိုဝေယံ"

"ဖြူစင် တကယ်တော်တယ်ကွာ၊ ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံး ထိုင်မဖတ်နိုင်

ပေမယ့် ဒီလောက်ဆို ကိုယ်သိပါတယ်။ အရေးအသားက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်မယ်လို့ လည်း ယုံကြည်တယ်"

"ဖြူစင် ကြိုးစားမှာ ပါကိုဝေယံ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်တယ်။ ကိုယ့်ကလောင် ထာဝရရပ်တည် အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ အတွက် ဖြူစင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမှာ ပါ"

ဝေယံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

"ကောင်းပါတယ်ဖြူစင်။ ဝါသနာကို အရင်းခံပြီး ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကလည်း ပြင်းပြတယ်။ ပရိသတ်အပေါ်လည်း စေတနာထားတယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှာ ပါ"

သူ့ရဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် ဖြူစင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည် သာ။ ကိုဝေယံက ဘာမဆို အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သူပါ။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းတတ်သူ။ လူမှုဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းပြီး သူတစ်ပါးကို သနားတဲ့ညွှာတတ်သူ။

ဒါကြောင့် -

ကိုဝေယံက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လက်တွဲဖို့ ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

"ဖြူစင် စာအုပ်တွေထွက်ဖို့ ကိစ္စမှာ အစစအရာရာ ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ကိုဝေယံကို ဖြူစင် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဝေယံ"

"ဖြူစင်"

"ရှင်"

"ကျေးဇူးတင်စကားပြောတာကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူးနော်၊ ဖြူစင်နဲ့ ကို

ယုံကြားမှာ ပြောစရာမှ မလိုတာ။ ဖြူစင်အလုပ်က ကိုယ့်အလုပ်ပဲပေါ့။
မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ ပဲဟာ "

"ညီအစ်ကိုမောင်နှမကအစ မိဘဲပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူကို
ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲလေ ကိုဝေယံ။ တကယ်လိုအပ်လို့ ကျေးဇူးတင်စ
ကားပြောတာပါ"

"ဟား . . . စာရေးဆရာမကတော့ကွာ စကားပြောရတာ တော်တော်
ဂွကျတယ်၊ ခင်ဗျားလေး စကားတတ်တိုင်း ကျွန်တော်က မတတ်ဘူးဗျ။
တကယ်ကို မနိုင်တော့ဘူး"

"ကိုဝေယံနော်"

ဖြူစင် နှုတ်ခမ်းလေးစုတော့ ဝေယံက ရယ်လေသည် ။ ပြီးမှ စာမူ
တွေကို စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်ပြီး -

"အခုထိ အခေါ်ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား ဖြူ"

"ရှင်"

"တကယ်ပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူက သူစိမ်းဆန်ဆန်ကြီး နာမည်ပဲခေါ်နေ
တာ အခေါ်ခံရတိုင်း အောင့်သက်သက်နဲ့ "

"ကိုဝေယံကလည်း "

ဖြူစင် ခေါင်းလေးငုံထားမိတော့သည် ။ ကိုဝေယံက ချစ်သူဆိုတဲ့ အ
သုံးအနှုန်းကို သုံးလိုက်တော့ ဖြူစင်ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတာ
အမှန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် ဖြူစင်နှလုံးသားက မောင့်ကိုချစ်နေသေး
လို့ ပေါ့။ ဖြူစင် မောင့်ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်တယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ -

အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို မာနနဲ့ ဖုံးအုပ်ပြီး လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားခဲ့တာပါ။ ဖြူစင်နဲ့ သဘောမတူတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဖြူစင် ဘယ်တော့မှ အောက်ကျို့ခံပြီး တိုးမဝင်ပါဘူး။ ဖြူစင်မှာ လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့ စရာ အပြစ်မှ မရှိပဲလေ။ သူတို့လို မချမ်းသာတာကလွဲရင်ပေါ့။

"အစ်ကိုဝေယံ သောက်လိုက်ပါဦး"

ပန်း ရောက် လာပြီး ဝေယံအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်တွေ ချပေးလေသည် ။

"ပန်းရောဖြူလို စာရေးတာ ဝါသနာ မပါဘူးလား"

"အဟဲ . . . ပန်းက သူများ ရေးပြီးသားဖတ်တာပဲ ဝါသနာပါတာ အစ်ကိုရ၊ ရေးဖို့ ကျတော့ အဖြစ်မကြုံဘူး။ မမလို ကြံကြံဖန်ဖန်တွေလည်း မတွေးတတ်ဘူး။ သူများ ရေးတာဖတ်ပြီးရင်တော့ ကြိုက်တာလေးတွေ မှတ်ထားတယ်"

"ဪ"

"အစ်ကိုကရော ဝါသနာ မပါဘူးလား၊ ထုတ်ဝေသူဆိုတော့ စာဖတ် အားတော့ကောင်းမှာ သေချာတယ်၊ ဟုတ်လားအစ်ကို"

ပန်းက သွက်လက်ချက်ချာသူပီပီ စကားပြောရင် မနားတမ်းပါပဲ။ ဖြူစင်ကအေးချမ်းပြီး စကားပြောရင် စဉ်းစားချင့်ချိန်သူပါ။ အစ်မဖြစ်သူကို ဘယ်သူနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ သဘောတူတယ်မပြောပေမယ့် ပန်းပုံစံက ကိုဝေယံဘက်ကို မဲသာနေသလိုပါပဲ။

မောင်

မောင့်ကို ‘မ’သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချို့နေရာတွေမှာ အသွင်တူရင် အိမ်သူဖြစ်ပေမယ့် မာနချင်းတူတဲ့ အခါကျတော့ သံလိုက်လို တွ

နိုးကန်အား ဖြစ်သွားတာပေါ့။

"စာဖတ်အားကတော့ ကောင်းသလားမမေးနဲ့ ။ စာဂျှပ်ပိုးလေ။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ပါရမီကံက ပါမလာဘူးထင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ရေးဖို့ ကျ ဘယ်လိုစပြီး ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမှန်းမသိတာ။ ရေးတော့ရေးကြည့်ဖူးတယ်။ အစ်ကိုခေါင်းက အတိုအထွာလောက်ပဲ ထွက်တာ၊ ဖေဖေကယူဖတ်ကြည့်ပြီး မရေးပါနဲ့ တော့သားရယ်၊ မင်းရေးတာကို စာအုပ်ထုတ်ရင် ဖေဖေစာအုပ်တိုက်လေး ပြုတ်နေပါ့မယ်တဲ့ ။ ဟား ဟား ဟား"

"ခစ် ခစ်"

ကိုဝေယံနဲ့ ပန်းရယ်ကြပေမယ့် ဖြူစင်ကတော့ ပြုံးရုံမျှသာ။ ဪ ဖြူစင်အတွက် အချစ်က လိုတာမရ ရတာမလို ဖြစ်နေပါရောလား။
